

[Alfred Bøgh.]

vidnesbyrd om, at der er lyttet til dette råd, men det er dog vistnok værd at lægge sig det på sinde.

Men det afgørende er som sagt, at der, hvis disse nye skatter gennemføres, sker en forhøjelse af omkostningsniveauet, d. v. s. at man påvirker pristallet i opadgående retning. Det var mere påkrævet at gå den modsatte vej.

Jeg kan som et andet eksempel nævne boligstøttelovgivningen. Regeringen har indtaget en mærkværdig forbeholden stilling på dette område. Det er her et spørgsmål, om det overhovedet er nok med en ændring af denne lovgivning. Jeg tror, at der i befolkningen er en voksende forståelse for, at denne lovgivning helt bør afskaffes, naturligvis med skyldig hensyntagen til det oprindelige og forlængst glemte sociale formål. Sker det, vil presset på forbruget aftage, pengeudpumpningen kan bringes til ophør, og overbeskæftigelsen vil være en saga blot. For ingen er jo mere i tvivl om, at det er i boligstøttelovgivningen og i huslejebestemmelserne, at kærnen i vore nuværende vanskeligheder ligger. Netop derfor ville det have været ønskeligt, om regeringen klart havde udtalt sin mening på disse områder og ikke havde overladt det til oppositionen at stille forslag, som for alvor kan bringe den højst tiltrængte sanering af vor økonomi. Det er nu ikke muligt på samme tid at være regering og opposition. Regeringens forslag — eller rettere mangel på forslag — viser, at den endnu ikke har nemmet denne lære.

Hvis jeg skal sammenfatte venstres stillingtagen, så står det som det væsentlige for os, at der sker meget store offentlige besparelser; det er det første og det ubønhørlige. Jeg tror, at såvel befolkning som folketing vil være lydhør. Det er nu engang bedre at spare befolkningen for yderligere udgifter, end det er at tømme dens lommer. En strækning og udskydelse af de offentlige udgifter vil derfor betyde langt mere end de forslag, regeringen i dag har fremsat.

Det er nu så aktuelt at tale om indirekte skatter. Jeg er enig i, at sådanne skatter i en tvangssituation som den nuværende kan være nødvendige. Jeg kan dog med det samme sige, at det ikke beroliger mig det mindste, at regeringen har tilbudt at ind-

sætte provenuet på en særlig konto i nationalbanken. For hvad hjælper det, når regeringen — således som den hidtil så klart har vist det — ganske roligt overtrækker sin konto i nationalbanken, når den er i bekneb for kontanter. Det ville også undre mig såre, om regeringen ikke benyttede den første den bedste lysning i valutaisituationen til at finde på nye offentlige udgifter. Ikke så få ministre har rejst land og rige rundt med det budskab, at der ikke i den nuværende situation er mindste grund til at tro, at regeringen vil opgive eller udsætte sine kostbare reformplaner. Den blev valgt på dem, og den agter også at gennemføre dem. Udgifterne skal bare dækkes ind gennem nye skatter, hedder det. Jeg tror, at befolkningen vil betakke sig for nye skatter — de være sig direkte eller indirekte — for at gennemføre nye reformer. Vi må gøre os klart, at Danmark er langt inde i vanskeligheder, som det kan tage os år at komme ud af igen.

Vi har det godt herhjemme, det kan vi vist alle være enige om. Vi ønsker alle, at vi skal få det bedre endnu. Men vi får det ikke bare ved at lave luftspejlinger. Der må et reelt grundlag til. Vi var godt på vej til at få et sådant grundlag under den forrige regering, men i dag er vi længere fra at kunne gennemføre alle de mange gode og ønskelige reformforslag, end vi har været det i mange år.

Dybere set må det erkendes, at en valuta-krise som den nuværende på længere sigt kun er en fordel for en socialdemokratisk regering. Der opkræves nye skatter for at hjælpe os ud af vanskelighederne, og når den socialdemokratiske regering så anser vanskelighederne for overvundne — og det vil den meget snart, hvis jeg kender den ret — vil den gå i lag med nye udgifter; skatteniveauet vil da være højere, erhvervs-livets virkeområde vil være beskåret og socialiseringen nærmere. For det må vi aldrig glemme, at socialisering via beskatningen er en vej, vi altfor længe har be-trådt.

Netop derfor pådrager alle, der i dag overvejer at hjælpe regeringen ud af dens vanskeligheder, sig et meget stort ansvar. Der er et liberalt flertal i det høje ting, og ingen liberal kan være i tvivl om, at den valutakrise, vi nu oplever, og hvor